

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci navrhovatele: **Ing. Z. P.**, proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 3. 2019, č. j. 5 Nc 705/2018 - 28, a usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 3. 2019, č. j. S 11391/RD189/KSOS; Fj 123013/2018/KSOS,

takto:

- I. Návrh **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Navrhovatel doručil dne 5. 4. 2019 Nejvyššímu správnímu soudu podání označené jako „Urgentní kasační stížnost“, ve které brojí proti v záhlaví označeným usnesením Krajského soudu v Ostravě. Jeho usnesením ze dne 18. 3. 2019, č. j. 5 Nc 705/2018 - 28, bylo odmítnuto podání navrhovatele podle § 43 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), z důvodu neodstranění vady podání k výzvě soudu. Usnesením ze dne 1. 3. 2019, č. j. S 11391/RD189/KSOS; Fj 123013/2018/KSOS, bylo zastaveno řízení o návrhu na zápis změn do rejstříku společenství vlastníků jednotek, a to pro nezaplacení soudního poplatku (§ 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).

[2] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval svou pravomoc o věci rozhodovat. Podle § 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodují soudy ve správním soudnictví o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, o kompetenčních žalobách, a dále ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, ve věcech politických stran a politických hnutí nebo o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem. Nejvyšší správní soud je přitom vrcholným soudním orgánem ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví (§ 12 s. ř. s.).

[3] Navrhovatel se dožaduje přezkumu rozhodnutí krajského soudu vydaných v občanskoprávním řízení, pro jehož vedení jsou pravomocné soudy v občanském soudním řízení (viz § 7, § 9 a § 251 a násl. o. s. ř.). Nejvyšší správní soud ani specializované senáty krajských soudů nejsou věcně ani funkčně příslušné k posuzování opravných prostředků směřujících proti rozhodnutím vydaným v občanském soudním řízení, či postupu soudů v tomto řízení. Nejvyšší správní soud proto není věcně ani funkčně příslušný k vyřízení podání navrhovatele. Výše označená usnesení nadto obsahují náležité poučení o možnosti podat opravný prostředek, a to k Vrchnímu soudu v Olomouci.

[4] Nejvyšší správní soud zvážil také možnost použít speciální ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s., podle něž domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, soud podání odmítne a v usnesení o odmítnutí návrhu navrhovatele poučí o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a který soud je věcně příslušný. V obdobné věci ze dne 8. 9. 2011, č. j. Na 206/2011 - 5, již zdejší soud shledal, že toto ustanovení se vztahuje pouze na podání, kterými se „zahajuje řízení před soudem I. stupně v některé z forem řízení podle občanského soudního řádu, nikoli však [na] opravný prostředek, který svým obsahem odpovídá některému z opravných prostředků upravených v občanském soudním řádu.“ Jak uvedl Nejvyšší správní soud v citované věci, pro tento závěr svědčí nejen znění § 46 odst. 2 s. ř. s., ale i navazující ustanovení v občanském soudním řádu, a to § 82 odst. 3 o. s. ř., jenž zachování účinků podání žaloby do „nesprávné“ větve soudnictví předpokládá v případě, že po odmítnutí podání bude žaloba (návrh na zahájení řízení) podána v jednoměsíční lhůtě. Pokud by zákonodárce chtěl, aby účinky podání „nesprávné“ větvi soudnictví platily i pro opravné prostředky a aby se i na ně použil mechanismus upravený pro řízení podle s. ř. s., užil by jiného, obecnějšího pojmu, a nikoli pojmu žaloba, respektive návrh na zahájení řízení. V nyní posuzovaném případě lze podání navrhovatele považovat za opravný prostředek, tedy fakticky za odvolání podle o. s. ř., a tudíž tento případ nespadá pod situace předvídané v § 46 odst. 2 s. ř. s.

[5] Příslušnost soudu je jednou z podmínek řízení, která musí být dána, aby soud mohl o konkrétní věci rozhodovat. Není-li dána a nelze-li věc postoupit věcně a místně příslušnému soudu či podání odmítnout podle § 46 odst. 2 s. ř. s., je to důvodem k odmítnutí podání podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nedostatek podmínky řízení spočívající v tom, že ve věci musí být dána věcná a funkční příslušnost soudu, který má věc rozhodnout, je v daném případě neodstranitelný. Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů návrh podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[6] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

